Ἔτος 21ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1907 — Ἀριθ. 937

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς κότῶ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.— Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. — Δεσποινὶς Κατίνα Ψύχα. — Τὸ μαραμμένον κρίνον (μυθιστόρημα τῆς κ. Παρρὲν). — Ὁ τυφοειδὴς πυρετὸς Γ' (ὑπὸ δος Ἀνθῆς Βασιλειάδου ἰατροῦ).—Τὸ Ράδιον καὶ ἡ Ραδιοενέργεια (ὑπὸ δος Μ. Πινέλλη). – Συναυλία Μελοδραματικοῦ Συλλόγου.— Ἐπιφυλλίς: Εἰς τὸ Πάρκον (μετάφρασις δος Εἰρ. Νικολαΐδου). —Εἰδοποιήσεις.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ

Φῶς καὶ χρώματα ὡραῖα. Ὁ οὐρανὸς Ἀθηναϊκώτατος, ἑορτινὸς μὲ χρώματα ρόδων καὶ μενεξέδων εἰς ὅλην τὴν κλίμακα τῶν πλέων ὡραίων καὶ φωτεινῶν τόνων. Ἕνα φῶς γαλανὸν ποῦ καθρεπτίζεται μέσα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τῆς δίδει κυματισμοὺς σαπφειρένιους καὶ κοκκινωποὺς καὶ χρυσοῦς, 'σὰν ὅλα τὰ πολύτιμα μαργαριτάρια τῆς Κλεοπάτρας καὶ τὰ ρουμπίνια τοῦ Φαραὼ νὰ εἶχαν ἀναλυθῆ ἐπάνω εἰς τὰ κύματα ποῦ παίζουν εἰς τὴν ἀκτήν.

Μέσα ἐν τούτοις εἰς τὴν ἀκτινοβολίαν αὐτὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης, μέσα εἰς τὴν διαύγειαν τοῦ ὁρίζοντος, μέσα εἰς τὴν ἁπαλότητα τοῦ ἀέρος ποῦ φαίνεται 'σὰν νὰ θωπεύῃ τὸν ταξειδιώτην, ἰδοὺ καὶ κάτι σκιερόν, σκοτεινόν, ποῦ ἀντιπροσωπεύει τὴν ὕλην καὶ τὴν πεζὴν πραγματικότητα καὶ ποῦ σκορπίζει καὶ διαλύει κάθε ποίησιν καὶ κάθε ἀνάμνησιν τοῦ ὡραίου παρελθόντος.

Μία Κλεοπάτρα εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης. Ἐρειπωμένη, μαυρισμένη, μὲ ἀνοικτὰς πλευρὰς καὶ μὲ στήθη καὶ θώρακα, ὄχι βέβαια χυμένα ἀπὸ ἀλάβαστρον, ἀλλ' οὔτε κἂν ἀπὸ γύψον. Ἕνα μαῦρον καὶ ἀπαίσιον σκέλεθρον πλοίου, μία ἀηδὴς βορβοροφάγος, ἕνας ὄγκος ἀπὸ ἁλυσσίδες καὶ ἀπὸ σίδηρα καὶ ἀπὸ τροχούς, ἕνα βαρὺ καὶ ἄσχημον μηχάνημα, μὲ κολλημένον χωρὶς καμμίαν ἐντροπὴν ἐπάνω του τὸ ὄνομα τῆς πλέον ὡραίας καὶ ἐνδόξου βασιλίσσης τῆς Αἰγύπτου.

Ἠτοχὴ Κλεοπάτρα! Ποιὸς νὰ σοῦ ἔλεγεν ὅταν μὲ ἕνα βλέμμα σου ὑπέτασσες τοὺς πανισχύρους τοῦ κόσμου Καίσαρας, ὅτι θὰ ἐξέπιπτες τόσον, καὶ θὰ ἐξευτελίζεσο εἰς βαθμόν, ὥστε τὰ πλέον ταπεινὰ καὶ τὰ πλέον ἀγενῆ καὶ ἄσχημα πράγματα νὰ φέρουν τὸ ὄνομά σου καὶ νὰ ἐνθυμίζουν τὴν ὡραίαν καὶ ἁβράν σου ὕπαρξιν. Εἶναι ἡ μανία αὐτὴ τῶν κοινῶν θνητῶν, τῶν θνητῶν ποῦ δὲν ἔχουν ἱστορίαν καὶ ποῦ δὲν αἰσθάνονται κανένα σεβασμὸν πρὸς τὴν ἱερότητα τῶν ὡραίων ἀναμνήσεων, νὰ τὰς μολύνουν καὶ τὰς ὑβρίζουν καὶ τὰς ἐξευτελίζουν ἄπονα καὶ ἀλύπητα. Νὰ συνδυάζουν ἔξαφνα χωρὶς δισταγμόν, χωρὶς νὰ κοκκινίζουν κἂν τὸ ὄνομα τῆς Κλεοπάτρας μὲ τὴν μαύρην αὐτὴν βορβοροφάγον, ποῦ ἐμυκᾶτο 'σὰν θηρίον, ὅταν τὸ πλοῖόν μας λυγιστὸν σὰν δελφίνι ποῦ κολυμβᾶ ἥσυχα, ἐπροχωροῦσεν πρὸς τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας.

Εὐτυχῶς ὅτι ἀπεμακρύνθημεν γρήγορα ἀπὸ τὸ θέαμα αὐτὸ καὶ ὅτι ἡ ἄφιξις τῶν ἰατρῶν τοῦ ὑγειονομικοῦ κλάδου καὶ αἱ διάφοροι διατυπώσεις καὶ ἰατρικαὶ ἐπισκέψεις μὲ ἔκαμαν νὰ ξεχάσω τὴν βεβήλωσιν τῆς ἀναμνήσεως μιᾶς βασιλίσσης, ἡ ὁποία ἔγεινεν ἰσχυρὰ καὶ μεγάλη διότι ὑπῆρξεν ὡραῖα καὶ ἔξυπνη.

Δύο πλοιάρια, κομψὰ τώρα αὐτὰ καὶ καθαρὰ καὶ ἀσπροχρωματισμένα, μὲ λεγεῶνα ὁλόκληρον ἀπὸ ἄνδρας μελαγχροινοὺς ἐπολιόρκησαν τὸ βαπόρι μας καὶ προσεκολλήθησαν μὲ χονδρὰ σχοινιὰ καὶ ἁλυσσίδες ἐπάνω του. Μία ἄνθησις

ἀπὸ κόκκινες κολοσσαῖες παπαροῦνες μέσα εἰς τὰ βαποράκια αὐτά, ἐνόσω ἦσαν εἰς κάποιαν ἀπόστασιν. Ἀλλ' ὅσον ἐπλησίαζαν καὶ ὅσον ἡ μυωπία μου μοῦ ἐπέτρεπε νὰ διακρίνω τὰ πράγματα καλλίτερα, ἡ παπαροῦνες μετεμορφώθησαν εἰς κατακόκκινα φεσάκια ἀνθρώπων τῆς ἐξουσίας, οἱ ὁποῖοι φεῦ! ἂν καὶ Αἰγύπτιοι φέρουν τὴν στολὴν τὴν μαύρην καὶ στενὴν καὶ πανομοιότυπον τῶν Εὐρωπαίων ὑπαλλήλων. Τί κρῖμα! Νὰ ἐξευρωπαΐζωνται αἱ στολαὶ τῶν Αἰγυπτίων. Τί κρῖμα τὰ μπρούντζινα αὐτὰ πρόσωπα νὰ μὴ διατηρήσουν τίποτε ἄλλο ἰδικόν των, τοῦ ἐθνισμοῦ των, τῆς φυλῆς των, παρὰ μόνον τὰ κόκκινα φεσάκια.

Ὅλοι μαζὶ ἀνερριχήθησαν ἐπάνω, ὅλοι ἀνήρχοντο σιωπηλοὶ καὶ αὐστηροί, ρίπτοντες βλέμματα ἀδιάφορα εἰς τοὺς ἐπιβάτας καὶ δίδοντες εἰς τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου ὀλιγολόγους διαταγάς. Οἱ Ρῶσσοι ναῦται ἐφαίνοντο ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ὑποτακτικοί των, ἡ λευκὴ φυλὴ ἀναγνωρίζουσα τὴν κυριότητα τῆς μαύρης. ***Οἱ ἐπιβάται ὅλοι εἰς τὸ καπνιστήριον:*** αὐτὴ ἦτον ἡ διαταγὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ὑγειονομικοῦ τμήματος. Καὶ οἱ ἐπιβάται ἐμβῆκαν εἰς τὴν γραμμήν. ὡς παιδιὰ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου καὶ ὁ ἕνας ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον εἰσήγοντο πρὸ τῶν ὑγειονομικῶν ἀρχῶν.

Μέσα εἰς τὰ κόκκινα φεσάκια, τὰ μελαψὰ πρόσωπα καὶ τὰς μαύρας στολάς, μία ἀβρὰ καὶ ξανθὴ νέα κυρία μὲ τὴν ταινίαν καὶ αὐτὴ τὴν μαύρην καὶ κόκκινην τοῦ ὑγειονόμου εἰς τὸ χέρι, ἐκάθητο ἐμπρὸς εἰς ἕνα τραπέζι καὶ ἐξήταζε τὰς κυρίας. Ἦτο ἡ γυναῖκα ἰατρός, μία ἐκ τῶν πολλῶν τοῦ ὑγειονομικοῦ κλάδου. Αἱ κυρίαι ἐν τούτοις δὲν εἶχαν καταλάβει περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ δι' αὐτὸ διευθύνοντο καὶ αὐταὶ μὲ ἀρκετὴν συγκίνησιν πρὸς τὸν ἄνδρα ἰατρόν. Ἡ συγκινησίς των μάλιστα ηὔξησεν, ὅταν ἐγνώσθη, ὅτι ὤφειλαν νὰ παρουσιάζουν τὰ ἄπλυτά των διὰ τὴν ἀπολύμανσιν. Τὰ ἄπλυτα! Φοβερόν! Ὅλαι ἐκοκκίνιζον, ἐταράσσοντο, διεμαρτύροντο διὰ τὴν γελοίαν ἀπαίτησιν, ἀλλὰ καὶ ὅλαι ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποταχθοῦν εἰς τὴν σκληρὰν ἀνάγκην.

Ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀπολύμανσις εὑρίσκετο περὶ τὸ τέλος, ἡ κιτρίνη σημαία κατεβιβάσθη, τὰ κάγκελλα τῆς μαύρης προκυμαίας ἄνοιξαν καὶ ἀφῆκαν ἐλευθέρους τοὺς φελάχους νὰ μᾶς πλησιάσουν καὶ νὰ μᾶς σύρουν πρὸς τὴν ξηράν.

Ἕνα σύμπλεγμα ἀπὸ σώματα ὑψηλά, λεπτά, ἐλαστικά, σώματα σκεπασμένα μὲ *μακροὺς ποδήρεις χιτῶνας* χρωμάτων ὡραίων εἰς τὰ ὁποῖα ἐπικρατεῖ τὸ bleu, ἕνα bleu τοῦ οὐρανοῦ μας, ὅταν εἶναι λιγάκι σκοτεινός. Μετὰ τὸ γαλάζιο αὐτό, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν πολλὴν χρῆσιν σχηματίζει θαυμασίους κυματισμοὺς ὅλης τῆς γκάμας τοῦ κυανοῦ, ἔρχεται τὸ ἄσπρο καὶ τὸ κρὲμ καὶ τὸ καφφέ. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἔνδυμα αὐτὸ ποῦ μοιάζει περισσότερον ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν παρὰ Empire, ἕνα σωστὸν ἐπιχιτώνιον, μὲ πτυχὰς γραφικάς, ριγμένον μὲ ἀφέλειαν καὶ μὲ χάριν εἰς τὸ σῶμα ἢ σκεπάζον τὸν ἀριστερὸν ὦμον. Παπούτσια κόκκινα καὶ φέσι κόκκινο τυλιγμένο μὲ ἄσπρο μαντύλι, ἢ χρωματιστὰ ἄλλα σκεπάσματα τῆς κεφαλῆς. Ὅλοι αὐτοὶ εἰς γραμμήν, ὁ ἕνας ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, σύροντες τὴν ἀλυσσίδα μας, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι συμπλεγμένοι εἰς ὁλοζώντανην ἅλυσσον, εὔκαμπτοι, εὐθύσωμοι, μὲ μίαν γραφικότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν εἰς τὰς κινήσεις, τὴν ὁποίαν ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐπερίμενα νὰ ἴδω εἰς τοὺς φελάχους καὶ τὴν ὁποίαν μὲ ἐντροπήν μου ὁμολογῶ, ὅτι σπανίως εἶδα ἕως τώρα εἰς τοὺς ἄνδρας τοὺς συγχρόνους τῆς λευκῆς φυλῆς.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΑΤΙΝΑ ΨΥΧΑ

Μετὰ μεγάλης λύπης ἠκούσθη παρ' ὅλων τῶν γνωρισάντων τὴν Κατίναν Ψύχα, ὁ αἰφνίδιος αὐτῆς θάνατος συμβὰς εἰς τὸ Παρίσι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Ἡ Κατίνα Ψύχα συμπαθὴς φυσιογνωμία τῶν Ἀθηνῶν εἶχε ἀποκατασταθῆ πρό τινων ἐτῶν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός της, εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου γρήγορα ἀνεγνωρίσθη ἡ φιλολογική της ἀξία, καὶ τὰ ἔργα της ἐγένοντο ἀμέσως δεκτὰ ἀπὸ τὰ καλλίτερα περιοδικά.

Εἰς τὴν ***Revue Bleue*** ἔγραφε μικρὰ χαριτωμένα σκίτσα, εἰς δὲ τὴν ***Ἐπιθεώρησιν τῶν Παρισίων*** ἐδημοσίευσε τὸ μυθιστόρημά της «Les Courtisants de la gloire» μελέτη κοινωνικὴ καὶ ψυχολογική.

Καὶ τώρα εὑρισκομένη εἰς Νορμανδίαν ἑτοίμαζε νέον ἔργον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξέδιδε μετὰ τὴν εἰς Παρισίους ἐπιστροφήν της, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ ἄδικος θάνατος δὲν τὴν ἄφησε νὰ τελειώσῃ.

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἀντὶ πάσης ἄλλης νεκρολογίας, ἕνε ποίημα τοῦ ποιητοῦ μας κ. Κωστῆ Παλαμᾶ, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι εἶνε ἡ περισσότερον ἁρμόζουσα εἰς τὴν ὡραίαν ψυχήν της νεκρολογία:

ΚΑΤΙΝΑ ΨΥΧΑ

Κάπου τὴν εἶδα, κάπου νὰ διαβαίνῃ,
ψυχὴ πλασμένη μόλις ἀπὸ ἀέρα·
σὰν ἀπὸ αὔρα μοσκοποτισμένη
στὸ διάβα της ἡ στράτα πέρα ὡς πέρα
ἀνάσταινε καὶ ἡ στράτα ἡ σκονισμένη·
χάϊδιο ξανθὸ τριγῦρο της καὶ ἡ μέρα.
Κάπου τὴν εἶδα, κάπου νὰ διαβαίνῃ.

Τὴν ξανάειδα. Τὸ φτερωτὸ κοντύλι
στὸ μαργαριταρόχερο κρατοῦσε·
κάτου ἀπ' τοῦ λόγου τὸ χρυσὸ καντήλι
τὰ σιγαλὰ βιβλία μελετοῦσε,
κι' ἀπάνου στὸ γραμμένο της ταχείλι
γλυκὰ μιὰ ξένη γλῶσσα κελαϊδοῦσε.
Τὴν ξανάειδα. Τὸ φτερωτὸ κοντύλι.

Συντριμμένο τὸ φτερωτὸ κοντύλι;
Ἀργὸ καὶ κρύο κατάπεσε τὸ χέρι;
Βορρᾶς τὸ συνεπῆρε τὸ καντήλι;
Τὸ ρηγικὸ κορμὶ τοῦ δράκου ταῖρι;
Ποιὰ Ἐδέμ, ὦ χρυσαυγούλα, σ' εἶχε στείλει,
καὶ ποιὰ σὲ ξαναδέχτηκε; ποιὸς ξέρει!
—Καὶ φοροῦρες κορῶνα ἕνα κοντύλι.

Κωστῆς Παλαμᾶς

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια)

Ἀπὸ μακρυὰ ἐφάνησαν νὰ ἐπιστρέφουν οἱ ἄλλοι τῆς συντροφιᾶς, ὁ Στέφας ἐμπρὸς μὲ τὴν Ἀμάλιαν καὶ ὀλίγο πεζὸ πίσω ὁ γιατρὸς μὲ ἕνα χωρικόν. Οἱ δύο νέοι ἐφαίνοντο προσηλωμένοι εἰς μίαν πολὺ σοβαρὰν συζήτησιν καὶ δὲν ἀντελήφθησαν κἂν, ὅταν ἐπλησίασαν τὰς δύο γυναῖκας, κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο πεῦκο, ὅπου ἐκάθηντο. Ἡ Ἀμάλια ἦτο κατακόκκινη, καὶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν καὶ ἀκτινοβολοῦσαν ὅσον ὁμιλοῦσε μὲ τὴν συνειθισμένην της ζωηρότητα, ἐνῷ ὁ Στέφας κάπως μελαγχολικὸς τὴν ἤκουε.

Ἡ Ἄννα ἠσθάνθη σὰν νὰ ἔφευγεν ὅλη ἡ ζωή της ὅταν οἱ δυο νέοι ἐπέρασαν, χωρὶς κἂν νὰ προσέξουν, ἐὰν αὐτὴ ὑπῆρχε. Τὰ μάτια της διὰ μιᾶς ἐγέμισαν δάκρυα, τὰ ὁποῖα γλήγορα-γλήγορα ἐσκούπισε μὲ τὰ χέρια της, ἐνῷ ἡ κ. Μοίρα ἐχαιρετοῦσε τὸν γιατρόν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε κανένα λόγον, οὔτε καμμίαν ἐνδιαφέρουσαν μὲ τὸν χωρικὸν συζήτησιν, ὥστε νὰ μὴν τοὺς παρατηρήσῃ.

Ἔ! δὲν σᾶς πῆραν κἂν εἴδησιν; εἶπεν ὁ γιατρός. Ἔχουν σοβαρὲς ὁμιλίες οἱ νέοι, κυρία μου, εἶπε, καὶ ἦτο ἕτοιμος μὲ μίαν ἀκόμη λέξιν του νὰ ρίψῃ τὴν ἀπελπισίαν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς δυστυχισμένης κόρης.

Καὶ τὸ κορίτσι μας πῶς εἶναι; Γιατί πάλι χλωμάδες καὶ ἄσπρα χείλια καὶ παγωμένα χέρια, εἶπεν, ἐνῷ ἔσφιγγε τὸ χέρι τῆς νέας καὶ παρατηροῦσε μὲ κάποιαν ἔκπληξιν τὸ πρόσωπό της. Ἐδῶ κρύο δὲν κάνει, δὲν ἐπεριπάτησες, ὥστε νὰ κουρασθῇς· πῶς λοιπὸν καὶ γιατί πάλι ἡ μεταβολὴ αὐτή;

Ἡ κ. Μοίρα ἐστράφη τότε καὶ αὐτὴ καὶ τὴν εἶδε καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ μίαν φωνὴν ἐκπλήξεως. Πῶς! Μὰ τώρα, τώρα δὰ ἦταν κατακόκκινη σὰν τριαντάφυλλο καὶ ἐφαίνετο τόσον καλά, καὶ ἦταν τόσο χαριτωμένη ποῦ δὲν μποροῦσα νὰ ξεκολλήσω τὰ μάτια μου ἀπὸ πάνω της. Δὲν ξέρω, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτε, εἶπε καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν δύο νέων, σὰν νὰ ἐφαίνετο ὑποπτευθεῖσα, ὅτι τὸ κακὸν ἐκεῖ εἶχε τὴν πηγήν του. Ὁ γιατρὸς ἠκολούθησε τὸ βλέμμα τῆς κ. Μοίρα καὶ ἐμάντευσε τὴν σκέψίν της. Νὰ εἶναι τάχα ἐρωτευμένη μὲ τὸν μικρόν; εἶπε μέσα του, ἢ ἡ κ. Μοίρα, φιλύποπτος ὅπως εἶναι, φοβεῖται καὶ ἀνησυχεῖ καὶ γι' αὐτό, οὔτε πολυϋποφέρει τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ παιδί.

Ἡ κ. Μοίρα εἶχε σηκωθῆ. Ἡ Μίνα ἡ ὁποία εἶχε μείνει τελευταία, διατί ἐμάζευε λουλουδάκια ἀπὸ τὰ χωράφια, ἐφάνηκεν ἔξαφνα 'πίσω ἀπὸ ἕνα πυκνὸ σύμπλεγμα μεγάλων δένδρων μὲ ἕνα ὡραῖο μπουκέτο ἀπὸ κατακόκκινες παπαροῦνες καὶ ἀνεμῶνες τοῦ ἀγροῦ. Τὰ μάγουλά της ἦσαν ἀναμμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο, τὰ ματάκια της ἔλαμπαν, λουλουδάκι κι' αὐτὴ φρέσκο καὶ ὁλοζώντανο μέσα εἰς τὰ λουλούδια της. Μαμά, μαμάκα, κυρία Ἄννα, γιὰ δῆτε τί ὡραῖο μπουκέτο ἔκαμα· καὶ ἔτρεχεν εὐτυχισμένη, ἐνῷ ὁ ἀέρας τῆς ἐξοχῆς ἀνέμιζε τὰ καστανοκόκκινα μαλλιά της, ποῦ ἐκυμάτιζαν γιαλιστὰ καὶ ἔμορφα σὰν τὰ τριχωτὰ φυλλώματα τῶν πεύκων.

Ἕνα δένδρο πασχαλιᾶς ὑψώνετο ἐκεῖ κοντὰ καχεκτικό, μέσα εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν αἰωνοβίων πεύκων τοῦ δάσους, καὶ κάτω ἀπὸ τρία τέσσαρα κλαδιὰ ἑνὸς κολοσσαίου κορμοῦ. Ταπεινὸ καὶ λεπτὸ ἁπλώνει τὰ ἄσπρα λουλουδάκια του εἰς τὰ καχεκτικὰ κλωνιά του, χιονισμένο θέαμα μέσα εἰς τὸ σμαραγδένιο στεφάνι ποῦ ἐσχημάτιζαν γύρω του εἰς κάθε τόνον πράσινον τὰ δένδρα καὶ οἱ χλοοστολισμένοι ἀγροί. Ἡ Μίνα, ὡς τὸ εἶδεν, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς καὶ ἔτρεξε νὰ κόψῃ ἀπὸ τὰ ὡραῖα καὶ μυρισμένα λουλούδια του. Ἔλα, κυρία Ἄννα, ἔλα νὰ μοῦ κόψῃς, γιατὶ ἐγὼ δὲν φτάνω.

Πήγαινε, κυρία Ἄννα, εἶπεν ἡ κ. Μοίρα. Καὶ μείνετε σεῖς ἀκόμη ἐδῶ, ὡς ποῦ νὰ φᾶμεν. Ὁ γιατρὸς λέγει ὅτι ὁ ἀέρας τοῦ ὑπαίθρου σᾶς κάνει καλό.

Ἡ Ἄννα, ἡ ὁποία εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴν συγκίνησίν της, καὶ δὲν ἦτο πεζὰ οὔτε τόσον ὠχρὰ, οὔτε τόσον παγωμένη ὡς πρίν, ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσίν της καὶ ἐπλησίασε τὴν Μίναν. Ἡ μικροῦλα εἰς δρὸ πηδήματα εἶχε τρέξει νὰ τὴν προϋπαντήσῃ καὶ φλυάρει, ζωηρὰ, σὰν νὰ τὴν εἶχε μεθύσει ὁ ἀέρας τῆς ἐξοχῆς, ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ τὰς ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὸν περίπατο. Μὰ δὲ ξέρεις, κυρία Ἄννα, δὲν ξέρεις τί ὡραῖα ποῦ εἶναι πέρα ἐκεῖ. Νομίζει κανεὶς πῶς ἔχουν σπαρμένες τὴς παπαροῦνες καὶ τὰ ἀσπροστεφανωμένα χαμομομήλια καὶ τὴς μαργαρίτες τοῦ ἀγροῦ. Ζωγραφιά, κυρία Ἄννα, πεζὸ ὥμορφη ἀπὸ ὅλες τὴς καρτολίν ποῦ μοῦφερνεν ὁ Στέφας, ἄμα εἴξερα τό μάθημά μου. Μοῦρχουνταν νὰ πέσω μέσα 'κεῖ νὰ κυλισθῶ, ἀπαράλλακτα ὅπως ἔκανα ὅταν ἤμουν μικροῦλα καὶ ἔστρωναν εἰς τὴ Μασσάλια τὰ ὡραῖα χαλιά μας εἰς τὸ πάτωμα.

Καὶ ἡ θεὶ' Ἀμάλια, ξέρεις, ἔλεγεν ὅτι ἦταν πολὺ ὡραῖα σὰν εἰς τὴν Κέρκυρα καὶ ἔκοψε λουλούδια καὶ ἔβαλεν ἕνα μπουκετάκι ἀπὸ μαργαρίτες εἰς τὴν κουμπότρυπα τῆς ζακέτας τοῦ Στέφα μας. Ξέρεις τί λὲν καὶ πῶς ρωτοῦν τὴς μαργαρίτες, κυρία Ἄννα; εἶπεν ἡ μικρή. Νά! ἄκουσε, πῶς τῶλεγεν ἡ θεία Ἀμάλια: Μ' ἀ γ α π ᾷ δ ὲ ν μ' ἀ γ α π ᾷ. Καὶ σὲ κάθε λέξι ποῦ ἔλεγεν ἐμαδοῦσε καὶ ἕνα ἄσπρο φυλλαράκι τοῦ λουλουδιοῦ.

Ἡ Ἄννα, ἐνῷ εἰς τὴν ἀρχὴν ἀπρόσεκτα παρακολουθοῦσε τὴν φλυαρίαν τῆς Μίνας ποῦ ἔμοιαζε σὰν κελάρισμα δροσεροῦ νεροῦ, ἔξαφνα ἐκοκκίνησεν, ἐταράχθη, εὐθὺς ὡς ἡ μικρὰ ὡμίλησε γιὰ τὸ ξεφύλλισμα τοῦ λουλουδιοῦ. Τὰ κορίτσια, ἡ συμμαθήτριές της τοῦ σχολεου ἐσυνείθιζαν νὰ ξεφυλλίζουν τὴς μαργαρίτες καὶ εἴξερεν, ἂν καὶ αὐτὴ δὲν εἶχεν ἐρωτήσῃ ποτὲ τὸ μαντικὸν αὐτὸ λουλουδι τῆς ἀγάπης, τί ἐσήμαινεν ὁ χρησμὸς καὶ γιατὶ ἐρωτοῦσαν τὰ κορίτσια τὴς μαργαρίτες, τὰ μικρὰ αὐτὰ καὶ ὁλοφώτεινα ἀστράκια τῶν ἀγρῶν.

Καὶ τί εἶπε τὸ λουλουδάκι εἰς τὴν θείαν σου; ἠρώτησε ἡ Ἄννα μὲ ἀγωνίαν.

«Ὄ χ ι! Δ ὲ ν μ' ἀ γ α π ᾷ». Καὶ ἡ θεία ἐθύμωσε καὶ ἐπέταξεν ὅλες τὴς μαργαρίτες ποῦ κρατοῦσε στὰ χέρια της καὶ τὰς πάτησε μὲ τὰ πόδια της....

Ὅταν ἡ Μίνα εἶπε τὸ ὄχι ἐκεῖνο, τῆς Ἄννας τὸ πρόσωπον ἔλαμψε καὶ ἐφωτοβόλησε. Ὄχι δὲν τὴν ἀγαποῦσε, δὲν θὰ τὴν ἀγαποῦσε. Τὸ λουλούδι αὐτὸ ἔλεγε χωρὶς ἄλλο τὴν ἀλήθεια. Δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ λέῃ τὴν ἀλήθεια, εἴτε μὴ, γιατὶ θὰ τὸ ἐρωτοῦσαν ὅλα τὰ κορίτσια; Ἡ λύπη της, ἡ ἀπελπισία ποῦ τὴν εἶχε κυριεύσει προτήτερα, ἐπέρασεν ἀμέσως.

Διὰ μιᾶς ὅλα γύρω της τῆς ἐφάνησαν πολύ, πολὺ ὡραῖα, ὁ ἀέρας πεῖρὸ μυρισμένος ἀπὸ πρίν, τὰ τραγούδια τῶν πουλιῶν πεῖρὸ γλυκά, πεῖρὸ ἁρμονικά, ἡ γραμμὲς τοῦ Πάρνηθος καὶ τοῦ Πεντελικοῦ πεῖρὸ πλαστικὲς, πεῖρὸ τέλεια ζωγραφισμένες κάτω ἀπὸ τὸ γαλάζιο στερέωμα.

Ἔτρεξε στὸ ταπεινὸ δενδράκι καὶ ἄπονα, ἀλύπητα, ὅπως κάνουν ὅλοι οἱ εὐτυχισμένοι ἄρχησε νὰ τραβᾷ τοὺς πεῖρὸ πλουσίους καὶ πεῖρὸ ὡραίους κλώνους του. Μὲ τὸ τίναγμα αὐτὸ τὰ λευκὰ λουλουδάκια ἄρχισαν νὰ πέφτουν εἰς τὴν βελουδοστρωμένη γῆ καὶ ἐπάνω εἰς τὰ μαλλιὰ καὶ τοὺς ὤμους καὶ τὰ φορέματα τῶν δύο κοριτσιῶν.

Κυρία Ἄννα, κυρία Ἄννα, βρέχει λουλούδια, ἄ! τί ὡραῖα! εἶπεν ἡ Μίνα. Στάσου ἐκεῖ, μὴ κουνηθῇς, νὰ μὴν πέσουν κάτω. Εἶναι ἔτσι πολὺ ὡραία. Πάω νὰ φωνάξω τὴ θεία Ἀμάλια νὰ σὲ φωτογραφήσῃ. Νά την ἡ θεία Ἀμάλια.

Καὶ πραγματικῶς ἡ Ἀμάλια ἤρχετο τρέχουσα πρὸς τὰ δύο κορίτσια. Ὅταν ἔφθασεν ἡ ἀδελφή της μὲ τὸν γιατρὸ, καὶ ἔμαθεν ὅτι ἡ Ἄννα ἔξαφνα καὶ πάλιν εἶχεν ἀδιαθετήσει καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ὑποστῇ νέαν κρίσιν, ἡ Ἀμάλια ὑποπτευομένη τί θὰ εἶχε συμβῇ ἴσως εἰς τὴν ψυχὴν τῆς πτωχῆς νέας, ἔτρεξεν ἀμέσως ἔξω. Ἤθελε νὰ τὴν ἰδῇ, νὰ βεβαιωθῇ, ἐπὶ τέλους νά τὴν ἀναγκάσῃ νὰ μιλήσῃ.

Ἀλλ' ὅταν ἡ Μίνα ἔτρεξε καὶ τῆς ἔδειχνε τὴν Ἄνναν, στεφανωμένην καὶ ἀνθοστολισμένην, σὰν νύμφη, ὅπως ἐστέκετο κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον, μὲ τὰ μάγουλά της σὰν δύο τριαντάφυλλα καὶ τὰ μάτια της σὰν δύο μαῦρα φωτεινὰ διαμάντια, ἡ Ἀμάλια ἡσύχασεν, ἀνέπνευσε. Βεβαίως τὸ κορίτσι αὐτὸ δὲν ἔπασχε παρὰ φυσικῶς μόνο. Βεβαίως αἱ αἰφνίδιαι κρίσεις θὰ εἶχαν τὴν πηγήν των εἰς κακὸν ὀργανικὸν, καὶ ὄχι εἰς πόνον ψυχικὸν, ὅπως εἶχεν ἀρχίσει νὰ τὸ ὑποπτεύεται.

Ἀλλὰ εἶναι καὶ σὺ ὡραία, εἶπεν, ἡ Ἀμάλια, εὐχαριστημένη πολὺ, διότι αἱ ὑποψίαι της ἐφαίνοντο ἀβάσιμοι. Σταθῆτε ὅπως εἶσθε. Παω νὰ φέρω τὴν μηχανή μου. Θὰ σᾶς πάρω τῆς δρό. Καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ ἐπέστρεψε, μὲ τὸ instantané της εἰς τὸ χέρι καὶ ἐπῆρε δύο τρεῖς φωτογραφίες, χωριστὰ τὴν Ἄνναν καὶ τὴν Μίνα καὶ μαζὴ καὶ τὴς δρό.

Ἐξαπλώθηκαν ἔπειτα καὶ ἡ τρεῖς κάτω εἰς τὰ χορταράκια, ἡ Ἄννα εὔθυμη καὶ εὐχαριστημένη, ἡ Ἀμάλια κάπως σκεπτικὴ καὶ ἡ Μίνα χαρούμενη γιατὶ μποροῦσε νὰ κυλίεται ἀπάνω εἰς τὰ ἄσπρα λουλουδάκια, χωρὶς οὔτε ἡ θεία της, οὔτε ἡ διδασκάλισσά της νὰ τὴν ἐμποδίζουν. Ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος ἔκαιεν πρὶν τόσο πολύ, ἐκρύφθηκεν ἔξαφνα πίσω ἀπὸ πυκνὰ σύννεφα καὶ τὰ πουλιὰ ἄρχησαν νὰ κατεβαίνουν χαμηλὰ καὶ νὰ κελαϊδοῦν γύρω ἀπό τὰ τρία κορίτσια, σὰν νὰ τὰ εἰδοποιούσαν ὅτι ὁ καιρὸς θὰ ἄλλασεν καὶ ὅτι θὰ ἔβρεχε.

— Θὰ βρέξῃ, εἶπεν ἡ Ἀμάλια. Κρῖμα! Ἡ Κηφισιὰ θὰ εἶναι μελαγχολικὴ μὲ τὴν βροχή. Ὁ Στέφας εἶχεν ἔλθει πίσω των χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν.

— Ὤ, εἶπεν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχωμεν βροχὴ μὲ τόσον καθαρὸν ὁρίζοντα. Κυττάξετε, νομίζει κανεὶς πῶς ἂν ξαπλώσῃ ὀλίγο τὸ χέρι του θὰ ἐγγίξῃ τὸν Πάρνηθα.

Ἡ Ἄννα ἐπετάχθη ἀπὸ τὴν θέσιν της γελαστὴ καὶ κατακόκκινη, τόσον εὐχάριστα τὴν ἐξάφνισεν ἡ ἀγαπημένη φωνὴ τοῦ νέου. Ἡ Ἀμάλια ἐστράφη καὶ παρετήρησε καὶ αὐτὴν καὶ τὸν Στέφα μὲ βλέμμα περισσότερον ἐρευνητικὸν καὶ περίεργον παρὰ ἀνήσυχον. Ἡ Μίνα ἐσηκώθη καὶ ἤρχισε νὰ κουνῇ τὸ δένδρο. Μία νέα βροχὴ ἀπὸ ἄσπρα λουλουδάκια ἔκαμε κάτασπρα τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ φορέματα τῶν νέων, ἐνῷ ἡ μικρὰ ἐνθουσιασμένη διὰ τὸ κατόρθωμά της ἐγελοῦσε καὶ ἐκτυποῦσε σὰ χέρια της. Βλέπεις, Στέφα; ἔλεγε. Εἰς τὴν Κηφισιὰ βρέχει λουλούδια.

Εἰς τὴν Κηφισιὰ βρέχει πολλὰ ἔμορφα πράγματα, Μίνα μου, εἶπεν ἡ Ἀμάλια. Τὸ κακὸ μόνο εἶναι, ποῦ ἡ μαμά σου δὲν εὐχαριστεῖται ἐδῶ καὶ αὔριο κατεβαίνομεν πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Πῶς! εἶπεν ὁ Στέφας. Μὰ δὲν εἶχεν ἀποφασισθῆ τὸ πρωὶ πῶς θὰ πέρναμεν ἐμεῖς τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ σπητιοῦ τοῦ γιατροῦ; Ἡ μητέρα ἐφαίνετο νὰ εἶναι τόσο εὐχαριστημένη ἐδῶ;

Δὲν ξέρω! Τώρα, αὐτὴ τὴ στιγμὴ, μοῦ εἶπεν, ὅτι μετενόησε γιὰ τὴν ἀπόφασί της καὶ ὅτι αὔριο κατεβαίνομεν.....

Ἡ Ἄννα, ἡ ὁποία, κατὰ τὴν συνήθειάν της, ἄκουε χωρὶς νὰ ὁμιλῇ, αἰσθάνθηκε διὰ μιᾶς, ὡς νὰ ἐσφίγγετο ἡ καρδιά της, ὡς γύρω της νὰ ἐγίνετο σκοτάδι, ὡς νὰ ἐχάθηκεν ἀπὸ τὴν μιὰ ἕως τὴν ἄλλην στιγμὴν ὅλη ἡ ἐμορφιὰ τῆς ἐξοχῆς. Τὸ εἴξερεν αὐτὴ ὅτι θὰ ἔφευγαν, εἴξερεν ἀκόμη, ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ αἰτία τῆς ἀποφάσεως ὅπου ἔπερνεν ἔξαφνα ἡ κ. Μοῖρα. Καὶ ὅμως τώρα μόνον ἠσθάνετο τί θὰ ἔχανε καὶ πόσο θὰ ἦτο δυστυχὴς ὅταν θὰ ἐπέστρεφαν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡ κ. Μοῖρα τῆς εἶχεν εἰπεῖ τὴν ἀπόφασίν της. Θὰ τὴν ἐρρόντιζε, θὰ τὴν ἐβοηθοῦσεν, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἐκρατοῦσε πλέον κοντά της.

Δειλά, δειλὰ ἀνεστέναξε καὶ εἶπεν εἰς τὴν Ἀμάλια: μποροῦτε νὰ πῆτε εἰς τὴν κυρία, ὅτι ἐγὼ ἢ μείνετε ἐδῶ ἢ φύγετε πάντοτε θὰ πάω μὲ τὴν μητέρα μου. Ἴσως τότε ἀλλάξῃ γνώμην.

Ὁ Στέφας καὶ ἡ Ἀμάλια ὅταν ἤκουσαν τὰ λόγια τῆς Ἄννας ἀντήλλαξαν βλέμματα ποῦ ἔλεγαν ὅλην τὴν ἔκπληξίν των. Τί εἶχε λοιπὸν συμβῇ καὶ ἡ Ἄννα εἴξερεν, ὅτι ἂν αὐτὴ ἔφευγεν ἀπὸ τὴν Κηφισιὰ, ἡ κ. Μοῖρα δὲν θὰ εἶχε πλέον λόγον νὰ θέλῃ νὰ φύγῃ; Ὁ Στέφας ἐκοκκίνησεν, ἐχλώμιανε, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ εἰπῇ τίποτε. Ἐσκέφθη, ὅτι χωρὶς ἄλλο ἡ μητρυιά του εἶχε μάθῃ τί εἶχε συμβῇ τὸ προηγούμενον βράδυ καὶ ἡ ἀπόφασίς της ἐξηγεῖτο.

Ἡ Ἀμάλια ὅμως δὲν εἴξερε -ί νὰ ὑποθέσῃ. Ἤθελε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Ἄνναν, ἀλλὰ διὰ μιᾶς ἐκρατήθη. Βέβαια ἡ ἀπόφασις τῆς ἀδελφῆς της νὰ ἀπομακρύνῃ τὸ πτωχὸ ἐκεῖνο κορίτσι εἰς στιγμὴν ποῦ τόσον εἶχεν ἀνάγκην τοῦ καθαροῦ ἀέρος καὶ τῆς ζωῆς ἐν γένει τῆς ἐξοχῆς, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ ἄλλην αἰτίαν, παρὰ τὸν φόβον της διὰ τὴν συμπάθειαν τοῦ Στέφα πρὸς αὐτήν.

Χωρὶς λοιπὸν νὰ εἰπῇ τίποτε, ἐσηκωθη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ σπῖτι. Ἤθελε μιὰ γιὰ πάντα νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὴν ἀδελφή της καὶ νὰ τῆς δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἀκριβῶς γιὰ νὰ πεισθῇ ἂν ὁ Στέφας τὴν ἀγαποῦσε, ἂν τὴν ἐπροτιμοῦσε ἀπὸ κάθε ἄλλην, ἐννοοῦσε νὰ μὴν ἀπομακρύνῃ τὴν Ἄνναν ἀπὸ κοντά της.

Ἂν τώρα, πρὶν νὰ γείνω ἀκόμη γυναῖκά του, ἐσκέπτετο, θὰ ἔχω νὰ φοβοῦμαι κάθε κορίτσι ἔμορφο, μήπως μοῦ τὸν πάρῃ, ἀλλὰ τότε, ὅταν παντρευτοῦμε, τί θὰ γείνῃ λοιπὸν καὶ τί εἴδους ἐμπιστοσύνην θὰ ἔχω πρὸς τὸν ἄνδρα μου;

Ἡ Μίνα ποῦ εἶχεν ἀρχίσει νὰ πεινᾷ ἔτρεξεν ὀπίσω ἀπὸ τὴν θεία της. Ἡ Ἄννα ἐσηκώθηκε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ Ἀλλ' ὁ Στέφας μὲ ἕνα του βλέμμα τὴν ἔκαμε νὰ καθίσῃ καὶ πάλιν. Τί σοῦ εἶπεν ἡ μητέρα μου Ἄννα; ἠρώτησε. Καὶ πότε σοῦ ὡμίλησε; Σοῦ εἶπεν ἐκείνη ὅτι πρέπει νὰ φύγῃς; Σοῦ εἶπε τίποτε γιὰ μένα; Σὲ ἠρώτησε τίποτε; Καὶ μήπως σὺ τῆς εἶπες ὅ,τι δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς εἰπῇς;

Ἡ Ἄννα εἰς τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τοῦ νέου ἐνθυμήθη τὴν σκηνὴν τῆς περασμένης βραδειᾶς καὶ μία χαρὰ μεγάλη ἐζωγραφίσθη εἰς τὸ πρόσωπόν της. Τὰ μάτια της ἔλαμψαν, ὅλη ἡ φυσιογνωμία της ἐφωτίσθη, ἐζωογονήθη, καὶ ἠσθάνετο μέσα της μίαν ἐλπίδα καὶ μίαν δύναμιν μεγάλην. Ὁ ἥλιος ὁ ὁποῖος ἔξαφνα εἶχεν ἀπελευθερωθῆ ἀπὸ τὰ σύννεφα ποῦ τὸν ἐσκέπαζαν, ἐφώτισε τὴν ὡραίαν εἰκόνα τῆς ἐξοχῆς· τὰ πουλάκια ἄρχισαν τώρα νὰ πετοῦν ὑψηλὰ ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ καὶ νὰ τραγουδοῦν τραγούδια ζωηρὰ καὶ εὔθυμα ποῦ ἀπηχοῦσαν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τῆς κόρης καὶ τὴν ἔκαναν ἀκόμη πεῖρὸ εὔθυμη καὶ πεῖρὸ εὐτυχισμένη.

Ἡ κυρία μοῦ εἶπεν ὅτι δὲν πρέπει να μείνω μὲ τὸ γιατρὸ καὶ βρίσκω ὅτι ἡ κυρία εἶναι πολὺ καλή, καὶ γι' αὐτὸ μὲ συμβουλεύει τί πρέπει να κάμω. Ὡς τώρα, κύριε Στέφα, ἐνόμιζα ὅτι ἡ κυρία δὲν 'μποροῦσε να μὲ ὑποφέρῃ καὶ τόσο τὴν ἐφοβούμην, ποῦ ἔτρεμα 'μπροστά της. Σήμερα ὅμως ἡ κυρία μοῦ 'μίλησε μὲ τόση καλωσύνη, ὥστε καὶ εἰς τὴν φωτιὰ ἂν μοῦ 'πῇ να πέσω, θὰ εἶμαι βεβαία ὅτι μοῦ λέει γιὰ τὸ καλό μου.

Ὁ νέος ἀνέπνευσε. Ὥστε ἡ μητέρα του δὲν ἀπεμάκρυνε τὴν Ἄνναν ἐξ αἰτίας του.

Θέλεις λοιπὸν νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ Ἄννα; τὴν ἠρώτησε, χωρὶς νὰ ἀφίσῃ νὰ φανῇ ἡ συγκίνησις ποῦ ἠσθάνετο καὶ ὁ φόβος του μήπως ἡ ἀπομάκρυνσις αὐτὴ ἔχῃ κακὰς συνεπείας διὰ τὴν ὑγείαν της.

Θέλω νὰ κάμω ὅ,τι θέλετε ὅλοι σας καὶ ὅ,τι μὲ διατάξετε. Ἐσεῖς δὲν μοῦ εἴπατε ὅτι πρέπει νὰ κάνω, ὅτι θέλετε, ὅτι πρέπει νὰ σᾶς ἀκούω.

Ὁ Στέφας ἠσθάνετο πάλιν ὅτι τὸν ἐκυρίευσεν ἡ τρέλλα τῆς περασμένης βραδειᾶς. Τοῦ ἤρχετο νὰ ἁρπάξῃ τὸ ὡραῖο, τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ τόσο ἀγαθὸ καὶ ἀφελὲς καὶ ἁπλοϊκό, νὰ τὸ σφίξῃ εἰς τὴν ἀγκαλιά του, νὰ τὸ τρελλάνῃ μὲ τὰ φιλιά του καὶ νὰ φύγῃ μακρειά, πολὺ μακρειὰ εἰς μιὰν κρυμμένη τοῦ κόσμου γωνιά, νὰ ζήσῃ ἐκεῖ τρελλὸς καὶ εὐτυχισμένος μαζή της. Ἀλλὰ ἔξαφνα ἡ ἐνθύμισις τῆς Ἀμάλιας τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ. Τοῦ ἐφάνη ὅτι τὴν ἄκουεν ἀκόμη νὰ τὸν ἐρωτᾷ, ἂν ἡ καρδιά του ἦτο ἐντελῶς ἐλευθέρα, ἂν δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ ὡς τώρα ἔρωτα ἀληθινὸν γιὰ ἄλλην γυναῖκα, ἂν ἐνόμιζεν ὅτι ἐκείνη ὅπως ἦτο μὲ τὸν χρακτῆρά της τὸν ἀμέριμνο καὶ τὸν ἀνεξάρτητο, θὰ ἦτο ἡ γυναῖκα ποῦ μποροῦσε νὰ ἀγαπήσῃ πολύ, πολύ, μὲ ὅλην τῆς ψυχῆς του τὴν δύναμιν.

Καὶ ἦτο τόσο εὔμορφη καὶ τόσον θελκτική, ὅπως τοῦ 'μιλοῦσε, ὥστε δὲν ἐδίστασε νὰ τῆς ὑποσχεθῇ μίαν ἀγάπην αἰωνίαν, ἕνα ἔρωτα τρελλόν, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ὁ ἴδιος ἐπίστευε τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἀλλ' ἰδοὺ τώρα εὑρίσκετο ἐμπρὸς εἰς τὴν Ἄνναν καὶ τὸ πάθος τῆς περασμένης βραδιᾶς τὸν ἐκυρίευεν. Ἠσθάνετο 'σὰν μία δύναμις ἀνωτέρα σὰν μιὰ μαγνητικὴ ἕλξις νὰ τὸν ἔσυρε πρὸς τὴν νέαν. Ἐκεῖ πρωτήτερα ὅ,τι εἶχεν ἐκεῖ, ὅ,τι εἶχεν ὑποσχεθῆ, τὸ ἠσθάνετο βέβαια ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπεφάσιζε καὶ τὸ ἐκανόνιζε σύμφωνα μὲ τὴν λογικήν.

Ἡ Ἀμάλια ἦτο κορίτσι τῆς τάξεώς του, τῆς ἀνατροφῆς του, πλουσία, μὲ μίαν λέξιν εἶχεν ὅ,τι ἐχρειάζετο καὶ ὅ,τι αἱ κοινωνικαὶ ὑποχρεώσεις ἀπαιτοῦσαν ἀπὸ τὴν γυναῖκα εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἔδιδε τὸ ὄνομά του. Τὴν ἀγαποῦσε μὲ τὴν καρδιά του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν νοῦν του. Πρὶν νὰ αἰσθανθῇ τὸ παραμικρὸν αἴσθημα γι' αὐτήν, εἶχε σκεφθῆ ὅτι ἦτο καλὴ νύμφη, ὅταν μάλιστα τὴν ἐσύγκρινε μὲ τὴν Κορνηλία, τὴν εὕρισκε ἀσυγκρίτως καλλιτέραν. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ ἠσθάνετο τὴς δυὸ αὐτὲς ἡμέρες γιὰ τὴν Ἄννα ἦτον ἐντελῶς ἀλλοιώτικο. Τὴν ἤθελε 'δική του, καταδική του, ἡ ψυχή του τὴν ἐλαχταροῦσε καὶ ἠσθάνετο ὅτι κᾶτι θὰ ἔλειπε πάντα ἀπὸ τὴ ζωή του, ἂν ἔχανε τὴν εὐκαιρία νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ κύριος τῆς καρδιᾶς καὶ τῶν αἰσθήσεών της. Ὅλαι αἱ σκέψεις αὐταὶ ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό του εἰς μίαν στιγμήν.

Ἡ Ἄννα ἐσηκώθη καὶ πάλιν να φύγῃ. Ἠσθάνετο ὅτι ἂν ἡ κ. Μοῖρα εὕρισκεν ἄτοπον νὰ μένῃ μαζὴ μὲ τὸν γέροντα γιατρὸ, θα εὕρισκεν ἀκόμη ἀτοπώτερον να μείνῃ καὶ να μιλῇ μόνη της μὲ τὸν Στέφα κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον. Εἶχε πλέον ἀρχίσῃ να ἐννοῇ ὅτι ἡ νεότης καὶ ἡ ἐμορφιά της ἐγίνοντο ἀφορμὴ εἰς ἄλλους μὲν νὰ τὴν συμπαθοῦν καὶ εἰς ἄλλους νὰ τὴν ὑποπτεύωνται. Ἡ κ. Μοῖρα ἦτο ἀπὸ τοὺς ἄλλους αὐτοὺς καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν δυσαρεστήσῃ.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

ΤΥΦΟΕΙΔΗΣ ΠΥΡΕΤΟΣ

Γ'.

Ὁ Τυφοειδὴς πυρετὸς ὑπόκειται πάντοτε εἰς ὑποτροπάς, ἐνίοτε δύο τυφοειδεῖς πυρετοὶ διαδέχονται ἀλλήλους παρα τῷ ἰδίῳ ἀσθενεῖ. Ἀπεδείχθη ἤδη ὅτι ἀρχικὴ αἰτία τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ εὑρίσκεται εἰς τὸ ὕδωρ. Ἔχομεν ἤδη ἄλλοτε περιγράψει, ὅτε ἐγίνετο λόγος περὶ τῶν ποσίμων ὑδάτων, τὰ αἴτια ἕνεκα τῶν ὁποίων τὸ ὕδωρ εἶναι τὸ μέσον τῆς μεταδόσεως τοῦ νοσήματος τούτου. Ὅτε εἰς πόλιν τινὰ ἀναφαίνεται ἐπιδημία τυφοειδοῦς πυρετοῦ, αἱ ἀρχαὶ σπεύδουσι νὰ ἐξετάσωσιν τὸ διὰ πόσιν χρησιμεῦον ὕδωρ καὶ πάντοτε σχεδὸν ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἐξετάσεως ὅτι ἐν αὐτῷ ἐμπεριέχονται νοσογῶνα σπέρματα τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ.

Ὁ τυοειδεῖς πυρετὸς εἶναι νόσος καθ' ἣν ἡ παρουσία τοῦ ἰατροῦ ἐπιβάλλεται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν διὰ τοῦτο καὶ δὲν θέλομεν διόλου εἰσέλθει εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς θεραπείας αὐτῆς.

Ἄλλως τε αὕτη ποικίλλει ἀναλόγως τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης λειτουργικῆς ταραχῆς. Ἐν τούτοις ἐπαναλαμβάνομεν ἅπαξ ἔτι πρὸς τὰς μητέρας. Μὴ δίδετε ταχέως τροφὴν

στερεὰν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς τοὺς ἀναρρωνύοντας ἐκ τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Τὸ γάλα, ὁ ζωμός, ὁ οἶνος, ὁ χυμὸς τοῦ ἡμιόπτου κρέατος ἐπαρκοῦσιν εἰς αὐτοὺς περισσῶς.

Κοκκῦτις βῆξ

Λέγουσιν ὅτι ἡ βῆξ αὕτη ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην διότι τὰ παιδία τὰ προσβαλλόμενα ὑπ' αὐτῆς ἐκβάλλουσι κατὰ τοὺς παροξυσμοὺς ἤχους ὁμοιάζοντας μὲ φωνὴν ἀλέκτορος.

Ἡ παρομοίωσις αὕτη ὅθεν καὶ ἂν προῆλθεν εἶναι λίαν χυδαία, τὸ ἀληθὲς μόνον εἶναι ὅτι ὁ παροξυσμὸς τῆς κοκκύτιδος βηχὸς εἶναι ἀπολύτως χαρακτηριστικὸς τῆς νόσου καὶ ἀκούοντες παιδίον βῆχον παρατεταμένως καὶ σφοδρῶς λέγομεν : «Ἔχει κοκκύτιδα»

Ἡ κοκκῦτις εἶναι νόσος μολυσματική. Οὐδέποτε αὕτη παρουσιάζεται αὐτομάτως. Παιδίον προσβληθὲν ὑπὸ κοκκύτιδος τὴν προσέλαβεν ἐξ ἄλλου τινός. Ὅπως δὲ πᾶσαι αἱ μολυσματικαὶ νόσοι μεταδίδεται ἀμέσως. Παιδίον ὑγιὲς ἐλθὼν εἰς ἐπαφὴν μεθ' ἑτέρου κοκκυτιῶντος ἢ ἔπαιξεν μετ' αὐτοῦ ἢ τὰ ἠσπάσθη ἀμέσως προσλαμβάνει τὸ σπέρμα τῆς νόσου

Ὅτε εἰς οἰκογένειάν τινα ὑπάρχει παιδίον προσβεβλημένον ὑπὸ κοκκύτιδος, ἐὰν δὲν ἀπομονωθῇ ἀμέσως, εἶναι ἐκ τῶν σπανιωτάτων, ἐάν δὲν προσβληθῶσι ἐκ περιτροπῆς καὶ τὰ λοιπὰ παιδία τῆς οἰκογενείας. Εἰς τὰ σχολεῖα, παιδίον προσβληθὲν ὑπὸ κοκκύτιδος πρέπει ν' ἀποβάλλεται πάντοτε.

Ἡ διαμονὴ εἰς δωμάτιον τὸ ὁποῖον ἔχει κατοικηθεῖ προηγουμένως ὑπὸ κοκκυτιῶντος παιδίου εἶναι κυνδινωδεστάτη. Μὴ νομίσητε δὲ ὅτι μόνον παιδία προσβάλλονται ὑπὸ τῆς νόσου. Γονεῖς ἢ καὶ ἄλλοι στενοὶ συγγενεῖς προσλαμβάνουσι ταύτην ἀπὸ παιδίον προσβεβλημένον ὑπὸ τῆς βηχὸς ταύτης.

Γνωρίζομεν ὅτι τὰ πτύελα ἔμπεριέχουσι τοὺς σπόρους τῆς νόσου., πρέπει λοιπὸν μετὰ μεγίστης φροντίδος ν' ἀπολυμαίνομεν τὰ ἐνδύματα καὶ πάντα τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα τυχὸν ἐμωλύνθησαν ὑπὸ τῆς ἀποχρέμψεως.

Ἡ περίοδος τῆς ἐπωάσεως κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ σπόροι τῆς ἀσθενείας ὑπνώττουσι ποικίλλει ἀπὸ τρεῖς ἕως ὀκτὼ ἡμέρας.

Παιδίον ὑγιὲς ἐλθὼν εἰς ἐπαφὴν μετὰ παιδίου κοκκυτιῶντος δύναται νὰ παρουσιάσῃ τὰ πρῶτα σημεῖα τῆς κοκκύτιδος

μετὰ μίαν ἑβδομάδα. Ἀλλὰ τὰ πρῶτα ταῦτα σημεῖα μᾶς ἀπατῶσιν. Ὁ παροξυσμὸς τῆς βηχὸς τοῦ ὁποίου τὸν τύπον πάντες σχεδὸν γνωρίζομεν δὲν παρουσιάζεται ἐξ ἀρχῆς Τὸ παιδίον κατ' ἀρχὰς προσβάλλεται ὑπὸ καταρροῆς, ἥτις ἔπειτα μετατρέπεται εἰς βρογχίτιδα. Ἔχει ὀλίγον πυρετόν, ἀδιαθετεῖ, βήχει συχνάκις. Ὑποπτευόμεθα ἰλαρὰν ἐκ τῶν ἀνωτέρω συμπτωμάτων, ἐν τούτοις ἀδύνατον εἶναι ν' ἀποφανθῶμεν μετὰ θετικότητος κατὰ τὰς πρώτας ταύτας ἡμέρας ἐνίοτε καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα. Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν δέκα ἡμερῶν ἡ βῆξ μεταβάλλεται ἀπὸ μικρὰ καὶ ἐλαφρὰ εἰς βῆχα ἐπίμονον καὶ ἐπερχόμενον κατὰ παροξυσμοὺς ἄλλοτε ἄλλους. Οἱ παροξυσμοὶ οὗτοι εἶναι πλέον διαρκέστεροι τῶν τῆς βρογχίτιδος. Τὸ πρόσωπον κατ' αὐτοὺς κυανοῦται οἱ ὀφθαλμοὶ γίνονται ἐρυθροί. Ἐν τούτοις ἀκόμη δὲν εἰσέβαλλον οἱ ἀληθεῖς παροξυσμοί. Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ παιδίον προετοιμάζεται δι' αὐτούς. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δευτέρας ἑβδομάδος οὗτοι παρουσιάζονται μεθ' ὅλας τὰς ἐντάσεις αὐτῶν. Ὁ μικρὸς ἀσθενὴς αἰσθάνεται τὴν βῆχα ἐπερχομένην καί παρατηροῦμεν ὅτι κατ' ἀρχὰς προσπαθεῖ νὰ

τὴν ἀπαφύγῃ καί κατόπιν νὰ τὴν ἀναχαιτίσῃ ἀλλὰ ματαίως.

Ἡ ὄρεξις παύει, τὰ παγνίδια τ' ἀποφεύγει καὶ εἰς τὸ βλέμμα του διακρίνομεν ἀνησυχίαν ἢ καὶ τρόμον. Ἐλπίζει ἀλλὰ ματαίως, ὁ βηχικὸς παροξυσμὸς ἐμφανίζεται διὰ παροξυσμῶν διακεκομμένων καὶ θορυβοδῶν.

Ἀνθὴ Βασιλειάδου (Ἰατρὸς)

ΡΑΔΙΟΝ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΕΝΕΡΓΕΙΑ

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ Ραδίου δὲν εἶνε διόλου τῆς αὐτῆς φύσεως· ἀντὶ ὀνομάτων τὰ ὁποῖα ἐνδεχόμενον καὶ νὰ συνεχέοντο, πρὸς γνωστοποίησιν τῆς μεταξύ των διαφορᾶς, τὰς ἐσημείωσαν διὰ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων Ἄλφα, Βῆτα, Γάμμα.

Ὁ Leopold Freund χαρακτηρίζει αὐτὰς ὡς ἑξῆς : Αἱ ἀκτῖνες Ἄλφα εἶνε αἱ ὀλιγώτερον διαπερῶσαι, καὶ εἰς στρῶμα ἀέρος τριῶν ἑκατοστομέτρων ἐξαφανίζονται παντελῶς· διὰ τοῦ μαγνήτου ὀλιγώτερον ἀλλὰ πάντοτε ἀρκετὰ ὑπεξαιρούμεναι, καὶ στρεφόμεναι ἀντιθέτως τῆς γραμμῆς τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦσιν αἱ κάθοδοι ἀκτῖνες. Ἴσως συμφωνοῦν μὲ τὰς ὑπὸ τοῦ Goldstein ἀνακαλυφθείσας ἀκτῖνας.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΚΟΝ

Ὁ κύριος Οὐὲλ ἔφθασε πρῶτος εἰς τὴν συμφωνηθεῖσαν συνάντησιν, εἰς μίαν γωνίαν τοῦ πάρκου Monceau. Ἦτο καιρὸς ὑγρὸς καὶ σκοτεινός· τὰ ξερὰ φύλλα ἔπεφταν μέσα εἰς τὴν στέρνα τὴν περιτριγυρισμένη μὲ σπασμένες κολῶνες, ὁ θόρυβος τῶν ἁμαξῶν δὲν ἀκούγεται ἐπάνω εἰς τὸ ὑγρὸν ἔδαφος. Μυρουδιὰ φθινοπώρου ἔβγαινε ἀπὸ τὰ ξηρὰ χόρτα καὶ γυμνὰ ἀπὸ φύλλα δένδρα. Εἰς τὰς δενδροστοιχίας ἦτο πολὺ ὀλίγος κόσμος. Τό πάρκον ἐφαίνετο ἔρημο. Ἡ μοναξιὰ αὐτὴ ἐφάνη καλὸς οἰωνὸς εἰς τὸν κόμη. Ἐπερπατοῦσε μὲ μικρὰ βήματα κυττάζοντας τριγύρο. Ἡ κυρία Meurys εἶχε ἀργήσει πολύ. Τουλάχιστον ἀρκεῖ νὰ ἔλθῃ ! Δὲν τῆς εἶχε ἀποσπάσει χωρὶς κόπον τὴν ὑπόσχεσιν αὐτήν, τὴν ἐλπίδα μιᾶς συναντήσεως εἰς ἕνα δημόσιον μέρος τὸ ὁποῖον διόλου δὲν τὴν ἐξέθετε.

Βεβαίως ἔπαιζε ἕνα τρελλὸ παιχνίδι, γεμάτο κινδύνους. Εἶχε φήμην ἐναρέτου γυνωικός, καὶ ἦτο ἄμεμπτος διὰ τὴν ὡραιότητά της, τὴν κομψότητά της καὶ τὴν διαγωγήν της.

Ἡ κυρία δὲ Meurys ἐκινδύνευε νὰ τὰ χάσῃ ὅλα αὐτά.

Τό χειρότερον, ἦτο ὁ ἰδιαίτερος φίλος τοῦ συζύγου της. Καὶ αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε !

Χθές, εἰς τὸ σαλονάκι ὅπου τὸν ἐδέχετο μόνη, εἶχε τὴν μεγάλη τόλμη νὰ τῆς πῇ τὸν ἔρωτά του, τὸν ὁποῖον τὴν εἶχε ἤδη κάμει νὰ ἐννοήσῃ μὲ γράμματα περιπαθῆ. Αἱ σύντομοι λέξεις του, τὸ τρυφερὸν βλέμμα του, καὶ συγχρόνως ὑπερήφανον, εἶχον κυριεύσῃ τὴν ἔκπληκτον γυναῖκα : Τὴν σημερινὴν αὐτὴν συνάντησιν σχεδὸν τῆς τὴν ἐπέβαλε μὲ τὴν δύναμιν της θελήσεώς του. Καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἀπελάμβανε τὴν εὐχαρίστησιν τῆς πρώτης αὐτῆς συναντήσεως, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἤρχετο περιπατοῦσα γρήγορα, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, μὲ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο μὲ χοντρὸ βέλλο, μὲ τὰ μαγουλα κόκκινα, μὲ τὴν θαυμασίαν συγκίνησιν τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀνησυχίας. Ἔπειτα πάλιν ἤρχιζε ν' ἀμφιβάλλῃ ἐνῷ ἐκύτταζε τὸ ρολόγι του μὲ ἀνησυχίαν.

Ἀλλὰ ἐκεῖ κάτω ; Ναί ! Ὄχι ! Ἠσθάνθη μίαν μικρὰν συγκίνησιν εἰς τήν καρδιά· ὄχι δὲν ἦτο.... Ἀλλὰ ναί ! ἦτο βεβαίως ἐκείνη ! χωρὶς νὰ βιάζεται, πολὺ ἥσυχη, εἰσήρχετο εἰς τὴν ὡρισμένην δενδροστοιχίαν, κρατοῦσα ἀπὸ τὸ χέρι τὸν μικρὸν υἱόν της Ρεϋμόνδο, ἕνα ξανθὸ ἀγοράκι τεσσάρων χρόνων μὲ μακρυὰ μαλλιά. Ὁ κύριος Οὐὲλς ἔκαμε ἕνα μικρὸ μορφασμόν. Αὐτὴ ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἐξήρχετο με τὸ παιδί,

τὸ ἔκαμε διὰ νὰ φαίνεται ὡς νέα μητέρα ἐὰν κανεὶς τὴν συναντοῦσε ; Ἡ ἐνόμιζε ὅτι ἡ παρουσία τοῦ παιδιοῦ θὰ ἐμετρίαζε τὴν διαχυτικότητα τοῦ κόμη ; Ὅτι καὶ ἂν ἦτο ὁ ἐρχομὸς αὐτοῦ τοῦ τρίτου δυσηρέστησε τὸν κόμη καὶ τοῦ ἐφάνη ὅτι ἦτο ἀπρεπής.

Ἡ κυρία δὲ Meurys τὸν εἶδε : Τὴν παρετήρησε ὅτι ἐκοκκίνησε καὶ αὐτὸ τὴν ἔκαμε περισσότερον θελκτικήν. Περπατοῦσε μὲ μεγάλην χάριν, ὅλα εἰς τὸ ἄτομόν της ἦσαν εὐγενῆ καὶ λεπτά. Ὁ κύριος Οὐέλς εἶχε κάποιαν τύψιν εἰς τὴν συνείδησιν μιᾶς κακῆς πράξεως. Ὅ τι καὶ ἂν ἐσκέπτετο, ἡ ἐπιθυμία του νὰ τὴν δῇ ἦτο μεγάλη καὶ ἐπροχώρησε γρήγορα, ἐχαιρέτισε τὴν νέαν κυρίαν καὶ ἐφίλησεν εἰς τὸ μέσωπον τὸ παιδάκι.

— Πόσον εἶσθε καλή, καὶ πόσον σᾶς εὐχαριστῶ, ἐψιθύρισε.

— Τρέξε, ἀγάπη μου ! εἶπεν ἐκείνη εἰς τὸν γυιό της.

Ὑπακούων ὁ Ρεϋμόνδος ἄρχισε νὰ τρέχῃ εἰς τὶς δενδροστοιχίες χωρὶς ὅμως νὰ τοὺς χάνῃ ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἐσταματοῦσε, ἐκύτταζε ποῦ ἤρχετο ἡ μητέρα του μὲ τὸν κύριον ἔπειτα ἤρχιζε πάλιν νὰ τρεχῃ σὰν ἕνας μικρὸς ξανθὸς λαγός. Τὰ μαλλιά του ἐκυμάτιζον πίσω του. Μίαν στιγμὴν ἀπεμακρύνθη πολύ· ἡ μητέρα του ἐφώναξε :

— Ρεϋμόνδε ! Ρεϋμόνδε !

Ἐπέστρεψε ἀμέσως, κατακόκκινος ἀπὸ τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὴν κίνησιν.

— Μὴν ἀπομακρύνεσαι, ἀγάπη μου ! τοῦ εἶπεν ἐκείνη. Εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν ἑαυτόν της νὰ μὴν ἀφήσῃ ἀπὸ τὸ χέρι της τὸ μικρό· ἐν τούτοις ! Ἂν αὐτὸς θὰ ἦτο παρών θὰ εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀρνηθῇ εἰς τὸν κύριον Οὐὲλς, θὰ εἶχε τό θάρρος νὰ τοῦ εἴπῃ :

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἕνα ὡραῖο ὄνειρον, λησμόνησέ το. Ἔχω καθῆκον τὴν *τιμὴν τοῦ συζύγου μου νὰ φυλάξω*. Μὴν ζητήσῃς νὰ μὲ ξαναδῇς.

Πῶς λοιπὸν τώρα μόλις εἶδε τὸν κόμη ἔχασε κάθε δύναμιν καὶ ἐλησμόνησεν ὅλας τὰς ἀποφάσεις της ; Ἀπὸ τί αἴσθημα κινουμένη ἀπεμάκρυνε τὸ παιδί της, αἰσθανομένη ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ ὅσον ἐνόμιζε.

Ἂς καθήσωμεν μίαν στιγμὴν, τὴν παρακαλοῦσε ἐκεῖνος, εἴμεθα μόνοι· ἐὰν εἴξευρες, ἔχω τόσα πράγματα νὰ σοῦ πῶ. Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι, ὑπεχώρησεν ἔπειτα ἀπὸ μικρὰν ἀντίστασιν καὶ ἀφοῦ ἐκύτταξε ὁλόγυρα. Τὸ παιδάκι ἔπαιζε κοντᾶ εἰς τὴν στέρνα, ἕνας βράχος σκεπασμένος ἀπὸ χλόη τοὺς ἔκρυπτε ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα.

— Σᾶς ἀγαπῶ, ἔλεγεν ὁ κ, Οὐέλς, σᾶς ἀγαπῶ τρελλά !

Ἔπλασε ἕνα φοβερὸ μαρτύριο τὸ ὁποῖον τῆς διηγεῖτο· ἑβδομάδες,

μῆνες τρελλῆς ἀγάπης τὴν ὁποίαν ἔκρυπτε, ἔπειτα τὸ πάθος του ἔγεινε τόσον δυνατὸν ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑποφέρῃ· δὲν τὸν ἐλυπεῖτο λοιπόν ; Αὐτὴ ἡ τόσον καλὴ τὸν ἄφινε νὰ ὑποφέρῃ ἔτσι, τὸ μαρτύριον αὐτό ; Διότι ἡ λύπη του ἦτο τόσον μεγάλη ὥστε δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ ὁ θάνατος· ἐδοκίμασε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἡ ζωὴ ἦτο κόλαστις μακριά της. Ἀλλ' ὄχι δὲν θὰ τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ κάθε ἐλπίδα, ἀφοῦ δὲν τῆς ἐζήτει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὸν ἀγαπᾷ λιγάκι, ἀφοῦ ἐκεῖνος τὴν ἐλάτρευε. Τὸν ἤκουε μεθυσμένη, ὅταν ἔξαφνα σὰν νὰ ἐξυπνοῦσε ἀπὸ ἕνα ὄνειρο ἐκύτταξε τριγύρο της καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ.

— Ρεϋμόνδε !

Τὸ παιδὶ εἶχε ἐξαφανισθῆ. Τρέχουσα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπελπισμένη τὸ ἐφώναζε, ἔκαμε τὸν γύρον τῆς στέρνας, ἀνέβηκε ἐπάνω εἰς τὸν βράχον καὶ ἐκύτταξε εἰς τὰ πέριξ, ἔτρεχε σὲ μιὰ δενδροστοιχία καὶ ἔπειτα ἐγύρισε πίσω, παντοῦ ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὸν κύριον Οὐὲλς ἐντελῶς χαμένον, ἡ κυρία δὲ Meurys ἐφαίνετο σὰν γυναῖκα ἡ ὁποία ἔξαφνα ἐτρελλάθη. Τὰ μάτια της ἄλλαξαν χρῶμα. τὰ χείλη της ὅταν δὲν ἐφώναζε «Ρεϋμόνδε ! Ρεϋμόνδε» ἔτρεμον ὡς μιᾶς γρηᾶς, ἡ στάσις της, ὅλα ἐμαρτηροῦσαν τὴν φρίκην της, τὴν ἀπελπισίαν της.

— Ἀλλὰ πηγαίνετε λοιπόν, ζητήσατε παντοῦ, τρέξατε ἀπὸ ἐκεῖ ἐγὼ θὰ πάου ἀπ' ἐδῶ ἔλεγε μὲ φωνὴν μισοακουομένην, χωρὶς νὰ τὸν κυττάζῃ.

Ὑπήκουσε, ἤρχισε νὰ ζητῇ τὸ παιδί, ἠρώτησε τοὺς φύλακάς, τοὺς σπανίους περιπατητάς. Κανεὶς δὲν τὸ εἶχε δεῖ. Ἐπανῆλθε ἀπογοητευμένος καὶ δυσαρεστημένος. Ἡ κυρία δὲ Meurys εὑρέθη ἐμπρός του, τὸν ἐκύτταξε ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τὰ πόδια καὶ ἐγύρισε τὴν πλάτην της.

— Τίποτα, τίποτα εἶπε, θὰ τὸν ἔκλεψαν

Καὶ ἡ δυστυχὴς γυναῖκα ἤρχισε νὰ παριπατῇ ἀφηρημένη, χωρὶς νὰ κυττάζῃ πλέον δεξιὰ καὶ ἀριστερά, μὲ τὸ σῶμα ἄκαμπτο καὶ τὰ μάτια ἀπλανῆ.

Ὁ κύριος Οὐὲλς προσπαθοῦσε με λόγια ἀσυνάρτητα νὰ τῆς δώσῃ θάρρος.

— Εἰς τὴν ἀστυνομίαν θὰ τὸν ἀνεύρωμεν, εἶνε ἀδύνατον νὰ μήν...

Ἔστρεψε ἔξαφνα

— Ἄ ! εἶσθε ἀκόμη ἐκεῖ ; Ἀλλὰ ζητήσατε λοιπόν ! Ω ! διατί ἦλθα ; Μοῦ προξενεῖτε φρίκην !

Ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελλα οἱ περίεργοι ἤρχισαν νὰ μαζεύωνται, ἐφώναζε.

— Εἶνε ἐκεῖνος, Ρεϋμόνδε ! Ρεϋμόνδε !

Ἀλλὰ τίποτε, τότε ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ :

— Δὲν εἴδατε νὰ περάσῃ ἕνα ἀγοράκι μὲ μακρυὰ μαλλιά, μὲ ναυτικὸ φόρεμα ; Ὦ Θεέ μου ! Θεέ μου.

Κανεὶς δὲν τὸ εἶχε δεῖ, ἡ κυρία δὲ Meurys ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πάρκον ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὰ λόγια ποῦ εἶπε μιὰ γρηὰ γυναῖκα :

— Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ χάνουν τὰ παιδιά τους, αὐτὸ θὰ πῇ πῶς δὲν τ' ἀγαποῦν διόλου.

— Κυρία σᾶς παρακαλῶ ἀφήσατέ με νὰ σᾶς ὁδηγήσω σπίτι σας, ἔλεγεν ὁ κόμης. Ἡ ἐπιστρέψατε μόνη. Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι θὰ ἐπανεύρωμεν τὸν μικρόν. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐχάθη.

— Ὁ ἄνδρας μου ! ἐφώναξε ἐκείνη τότε καὶ αἰσθάνθηκε ζάλην. Ὦ ! τί θὰ πῇ μανθάνων ὅτι ὁ υἱός του Ρεϋμόνδος ἐχάθη : Ἄ ! Τί μάθημα τί μάθημα διὰ μίαν τιμίαν γυναῖκα ! Ἀπεμάκρυνε τὸν κόμην μὲ κίνησιν βιαίαν καὶ ὑπερήφανον.

— Ἀφήσατέ με, ἀφήσατέ με. ἔλεγεν, εἰδεμὴ σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι θὰ τὰ εἴπω ὅλα εἰς τὸν σύζυγόν μου. Μὴ μὲ ἀκολουθῆτε πλέον, σᾶς τὸ ἀπαγορεύω.

Ἐστάθη ἔκπληκτος, ἀπηλπισμένος, ἔπειτα ἤρχισε πάλιν νὰ τὴν ἀκολουθῇ ἀλλ' ἀπὸ μακρυά. Ἐπῆρε τὸν δρόμον τοῦ σπιτιοῦ της, ἐπεριπατοῦσε γρήγορα, καὶ ὅλον τό σῶμά της εἶχε νευρικὴν ταραχήν, οἱ ἄνθρωποι τὴν ἐκύτταζαν καὶ τὴν ἐνόμιζαν τρελλή. Τέλος ἔφθασε, τὴν ἐπλησίασε, ἕτοιμος δι' ὅλα, δεχόμενος τὴν εὐθύνην τῆς διαγωνῆς του, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ τὴν ἀγοράσῃ ἀκριβά. Ἡ κυρία δὲ Maurys ἐκτύπησε μὲ τρέλλα εἰς τὴν μικρὰν πόρτα τοῦ μεγάρου της. Ἄνθρωποι ἐστέκοντο εἰς τὸν δρόμον τὴν ἐκύτταζον σιωπηλοί, τέλος ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ οἱ ὑπηρέται ἔτρεξαν :

— Ὁ Ρεϋμόνδος εἶνε ἐδῶ, κυρία ! Ἕνας στρατιώτης τὸν ηὗρε εἰς τὸν δρόμον τῆς Μεσσήνης καὶ τὸ ἔφερεν ἐδῶ.

Ἡ κυρία δὲ Maurys εἶπε :

— Ποῦ εἶνε ;

Τὸν εἶδε καὶ ἔπεσε λιποθυμισμένη, αἱ ὑπηρέτριαι της τὴν ἐσήκωσαν εἰς τά χέρια, ἐνῷ ἕνας ὑπηρέτης ἔκλεισε τὴν πόρτα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου Οὐὲλς καὶ τῶν περιέργων.

Ἡ λύσις αὐτὴ τοῦ ἐφάνη ἡ πλέον λογικὴ ἔπειτα ἀπ' ὅλα. Δὲν ἐπανεῖδε πλέον τὴν κυρίαν δὲ Meurys καὶ ἐταξείδευσε

(Paul Margeritte)

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ Βῆτα διαπερῶσιν ὄχι μόνον ἀέρια, ἀλλὰ καὶ λεπτὰ στρώματα στερεῶν σωμάτων, χάρτην, λευκόργιλλον, Guttapercha· διὰ τοῦ Μαγνήτου παρεκκλίνουσιν ἐπίσης τῆς γραμμῆς των, ὅπως καὶ αἱ τοῦ Ἄλφα. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ Γάμμα εἶνε αἱ ὀλιγώτερον ἐξαφανιζόμεναι καὶ ὑπὸ τοῦ μαγνήτου δὲν ἐπηρεάζονται· δύνανται νὰ συγκριθῶσι μὲ τὰς ἀκτῖνας τοῦ Böntzen· κατέχουν πολλὴν δύναμιν εἰς τὸ νὰ διαπερῶσιν. Ἐὰν τὰς πλησιάσῃ τις εἰς ἀέρια μεταβάλλονται αὐτὰ ἀμέσως, καὶ ἐπανέρχονται εἰς τὴν προτέραν των μορφὴν, ἅμα ἀπομακρυνθῶσιν αἱ ἀκτῖνες.

Ἴσως κατορθώσουν νὰ ἀνακαλύψωσι καμμίαν οὐσίαν ἡ ὁποία ἐπηρεαζομένη ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ Ραδίου νὰ φωτίζῃ. Πόσον τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι προτιμότερον τοῦ ἀεριόφωτος καὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἀκόμη, διὰ λατομεῖα πυριτιδαποθήκας, χημικὰ ἐργαστήρια κτλ.

Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐτέθη εἰς πρᾶξιν ἤδη ἡ διὰ τοῦ Ραδίου ἀναγνώρισις τῶν ἀληθινῶν ἢ ψευδῶν ἀδαμάντων, Οἱ ἀληθινοὶ ἀδάμαντες ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ Ραδίου φωσφορίζουν, ἐνῷ οἱ ψευδεῖς στεροῦνται ὅλως διόλου τῆς ἰδιότητος αὐτῆς.

Αἱ Ραδιοκτῖνες διὰ τῆς ἐπιρροῆς των δύνανται τόσον διὰ τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸν ὅσον καὶ διὰ τὸν τοῦ ζῴου νὰ χρησιμοποιηθῶσιν. Αἱ ἐνέργειαι αὐτῶν εἶνε ἰδίως διὰ τὸν ὀφθαλμόν, τὸ δέρμα, διὰ ὄργανα ἀδενώδη καὶ διὰ νεῦρα κατάλληλοι.

Ἡ ἐπιδερμίς μας τόσον διὰ τὰς ἀκτῖνας αὐτὰς ὅσον καὶ διὰ τὰς τοῦ Böntgen εἶνε ὀλίγον εὐαίσθητος· προσβάλλεται, οὕτως εἰπεῖν, καίεται. Καθ' ὃν καιρὸν ἐκτελεῖται ἡ ἐνέργεια τῶν ἀκτίνων, δὲν προξενοῦν αὐταὶ ἀπολύτως κανένα πόνον· ἀλλ' αἱ μετὰ ταῦτα σχηματιζόμεναι φυσαλίδες ναί. Ἡ φωτοθεραπεία ἐθεμελιώθη ὑπὸ τοῦ ἀποθανόντος δυστυχῶς διὰ τὴν Ἐπιστήμην πολὺ πρωΐμως Finsen. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τοῦ παρόντος καιροῦ. Οἱ ἐκ πυριτοειδοῦς λίθου καὶ ἐξ ὑδραργύρου φανοὶ ἤθελον μᾶς φέρῃ πολὺ μακράν.

Ἐκτὸς τῆς Ἐπιστήμης, καὶ διὰ τὸ πολὺ κοινὸν τὸ Ράδιον εἶνε μέγα εὐεργέτημα· πρῶτον ὡς ἀποψιλωτικόν. Τρίχες ἀσχημίζουσαι τὸ πρόσωπον ἢ τὰς χεῖρας, ἀδιάφορον, τὸ Ράδιον τὰς ἐξαλείφει, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ κανὲν ἴχνος, καὶ ἄνευ βλάβης τῆς ἐπιδερμίδος, τοὐτέστι σημεῖα δὲν μένουν.

Διὰ τὴν πάθησιν τοῦ καρκίνου τὸ μέσον εἶνε θυμμάσιον, πρὸς παντελῆ ἐξαφάνισιν αὐτοῦ· πρὸς δὲ δι' ἀκροχορδῶνας, λειχῆνας, ὑπερσαρκώματα καὶ ἄλλα ὅμοια καταστρέφονται διὰ τῶν Ραδιοακτίνων, καὶ δὲν εἶνε ἴσως ὁ καιρὸς μακρὰν ὅπου καὶ εἰς ἄλλα μολύσματα αἱ ἀκτῖνες αὐταὶ θέλουσι βάλει τέρμα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ νευρικὸν σύστημα δὲν ἐφηρμόσθη εἰσέτι ἡ μέθοδος δι' ὅλας τὰ περιπτώσεις, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι καὶ διὰ τοῦτο ἔρχεται σπουδαῖος τῆς Ἐπιστήμης ἀρωγός. Τὰς νευραλγίας καταπαύει ὅμως προφανῶς. Σημειωτέον ὅτι ἡ Ραδιοενέργεια αὐτὴ, τουτέστι ἡ χρῆσις τῶν ἀκτίνων, πρέπει νὰ ἀνατίθεται μόνον εἰς ἰατρικὰς χεῖρας. Δὲν εἶνε ἴδιον ἑκάστου ἀνθρώπου. Χρειάζεται προσοχὴ διὰ τοῦτο.

Περαίνοντες προσθέτομεν ὅτι εἰς τὰς πυρετωδῶς ἐνεργηθεῖσας ἀναλύσεις τοῦ Οὐρανίου μᾶς ἐπαρουσιάσθησαν καὶ ἄλλα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα χωρὶς νὰ προβῶμεν περαιτέρω περὶ τῆς ἐνεργείας των, ἁπλῶς ὀνομάζομεν: Helium, Emanium, Aktinium. Ἀλλ' ἀνάγκη νὰ ἐπιπροσθέσωμεν ὅτι οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες ὡ. ὁ Ramsay, ὁ Rutherfod, ὁ Kelvin καὶ ἡ εὐφυὴς γυνὴ Κυρία Curie δὲν εἶνε ἐντελῶς σύμφωνοι περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ Ραδίου εἰς ἓν τῶν στοιχείων τούτων.

Ἀξιοθαύμαστος δὲ εἶνε, διὰ τὸν σχετικῶς ὀλίγον καιρὸν τῆς ἐμφανίσεώς του, ἡ ἐκτενὴς περὶ Ραδίου φιλολογία. Τὸ ἐτήσιον βιβλίον περὶ ἰδιοτήτων καὶ τῆς ἐνεργείας του τρέχει ἤδη τὸ τέταρτον τῆς ἐκδόσεώς του ἔτος καὶ τὰ εἰς διάφορα περιοδικὰ περὶ Ραδίου ἄρθρα εἶνε ἄπειρα.

Ὡς νεώτατον λαμπρὸν ἔργον καὶ διὰ τὴν φιλολογίαν χρησιμώτατον ὀνομαζόμενον τὸ τοῦ E. Rutherford, Ἡ Ραδιοενέργεια. Τῇ ἀδείᾳ τοῦ συγγραφέως Γερμανικὴ ἔκδοσις ὑπὸ E. Aschkinass. Ἐν Βερολίνῳ 1907.

Δόκτωρ E. Both

Κατὰ μετάφρασιν **Μαρία Πινέλλη**

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΤΗΣ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ο "ΑΠΟΛΛΩΝ,,

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἔγεινε εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου Παρνησσοῦ ἡ πρώτη συναυλία τῆς Μελοδραματικῆς Σχολῆς τοῦ Συλλόγου ὁ «Ἀπόλλων» τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησε καὶ ἠγάπησε μὲ ὅλην τὴν ψυχήν της ἡ πραγματικὴ καλλιτέχνις τοῦ τραγουδιοῦ κ. Νίνα Φωκᾶ, μαζὺ μὲ ἐπιτροπὴν καὶ ἄλλων κυριῶν τῶν Ἀθηνῶν.

Κατὰ τὴν συναυλίαν αὐτὴν ὡμίλησαν οἱ κ. κ. Τσοκόπουλος καὶ Λαμπλέτ, ἐκθέσαντες τὸν σκοπὸν καὶ τὴν χρησιμότητα τῆς σχολῆς, κατόπιν μαθήτριαι καὶ μαθηταί, οἱ ὁποῖοι ἐτραγούδησαν μονῳδίας καὶ δυῳδίας, ἔδειξαν τὰς καταπληκτικὰς προόδους τῆς σχολῆς εἰς τόσον μικρὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της.

Τὰ ἀδιάκοπα χειροκροτήματα, μὲ τὰ ὁποῖα τὸ πολυπληθέστατον κοινὸν συνεχαίρετο τὰς νέας καλλιτέχνιδας καὶ καλλιτέχνας ἦσαν ἀρκετὸν δεῖγμα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του καὶ τῆς ἐπιδοκιμασίας τῆς νέας καὶ τόσον ἀναγκαίας καὶ χρησίμου Μελοδραματικῆς Σχολῆς, τῆς ὁποίας οἱ καρποὶ εἴμεθα βέβαιοι δὲν θ' ἀργήσουν νὰ στεφανώσουν μὲ τελείαν ἐπιτυχίαν τὸ ἔργον τῆς κυρίας Φωκᾶ καὶ τῶν λοιπῶν κυριῶν.

Ἐπίσης ἀξία θερμῶν συγχαρητηρίων εἶνε καὶ ἡ κ. Λίνα Λότνερ ἡ διευθύνουσα τὸ Ὠδεῖον τοῦ Συλλόγου ὁ «Ἀπόλλων» καὶ ἡ ὁποία μὲ τόσην στοργὴν υἱοθέτησε τὸ ἔργον τῆς Μελοδραματικῆς Σχολῆς.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΛΛΗ & ΚΟΤΖΙΑ

Τὰ ποικίλα καὶ ὡραῖα δῶρα σας τοῦ Νέου ἔτους θὰ προμηθευθῆτε εἰς τὸ Χαρτοπωλεῖον Πάλλη καὶ Κοτζιᾶ, εἰς τιμὰς πολὺ εὐθηνοτέρας ἐφέτος, ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ἔτη.

ΔΙΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ὑπάρχει εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ Σχολείου διαρκὴς ἔκθεσις κομψοτεχνημάτων, ἔργων τῶν μαθητριῶν, καταλλήλων διὰ δῶρα τοῦ νέου ἔτους, τὰ ὁποῖα πωλοῦνται εἰς τιμὰς πολὺ λογικάς.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ